

hoc facile posse concedi, Cum etiam si tuo nomine eadē loca peteres, & memorata ecclesie ipse donares, quis reprehenderet, aut quis nō maxime prædicaret petitionem tuam, nō terrenæ cupiditati, sed Christianæ pietati seruientem? Domini dei nostri misericordia te in Christo feliciorē tueatur domine fili.

Augustinus Cornelio scortis dedito, admonēs illum, ut uxoris defunctæ pudicitiam imitetur, si uelit illius impetrare laudes.

Epistola

CXXV

DOMINO dilectissimo & honorabili fratri Cornelio, Augustinus. Scripsisti mihi ut ad te aliquam prolixam epistolam consolatoriam darem, quod graui ter optimæ uxoris mortem uerearis, sicut sanctum Paulinum ad Macarium fecisse meministi. Et illa quidem anima in societate recepta fidelium atque castarum, laudes nec curat, nec quærit humanas: sed quia propter eos fiunt ista qui uiuunt, prius est ut tu qui consolari eius laude desideras, ita uiuas, ut illic ubi ipsa est esse merearis. Neque enim dubito quod eam non credas ibi esse, ubi illæ sunt quæ uel adulterijs lectulum cōiugalem polluerunt, uel nullo coniugio delicatæ fornicationi fluxerunt. Quare de illius laude uiro longe dissimili quasi fugare uelle mœsticiam, adulatio est, non cōsolatio. Nam si eam diligeres sicut ipsa te dilexit, seruasses ei quod tibi ipsa seruauit. Et cū illa si prior obiisses, nullo modo credenda sit cuiquam fuisse nuptura, nōne si uere obitum eius laudibus eius consolandus doleres, ne unam quidem ac licitam post illam coniugem quæreres? Hic tu dicturus es, Quid mecum aspere agis? quid dure obiurgas? Nōne inter hæc uerba, ecce semiuuius, dum uita ducitur prius finienda quàm corrigenda est? Vis ut ignoscam satiabili securitati tuæ, quanto satius tu ignoscis si non amabili, certe miserabili sollicitudini meæ. Inimico quidem animo Tullius inuehebatur, & longe aliter erat terrenam rempublicam gubernantis intentio, & tamen ait, Cupio patres conscripti me esse dementem, cupio in tantis reipublicæ periculis non dissolutum uideri. Quanto iustius ego dico, cum ipse noueris quàm tibi amicū animū geram, in aternæ ciuitatis seruitio constitutus minister uerbi sacramentisq; diuini, cupio frater Corneli, me esse demētē, cupio in tantis tuis meisq; periculis non dissolutum uideri. Plebs mulierum excubat lateribus tuis, crescit in dies speculorum numerus, eiusdem autem numeri dominum, imò uero seruū insatiabilem per tot scorta libidinis defluentem, & laudes defunctæ castæ coniugis à nobis uelut ad mitigandam mœsticiam suā iure amicitiae flagitantē episcopi patiēter audimus. Quod cum esses, non dico catechumenus, sed in errore nobiscum perniciosissimo cōstitutus iuuenis, in moribus nobis ab hoc te uitio temperatissima uoluntate correxeras, qui non post longum tempus, scordi es reuolutus. Deinde in extremo uitæ periculo baptizatus, nō dicam de fide, etiam nobis ecce iam senibus insuper episcopis nondum emendaris. Vis de bonæ uxoris morte per nos consolari, nos de hac tua ueriere morte quis consolatur? An quia non possumus obliuisci tanta erga nos merita tua, ideo cruciandi adhuc sumus moribus tuis, ideo contemnendi, & pro nihilo habendi quando gemimus ad te de te? Sed fatemur nos non esse aliquid ad te corrigendum ac sanandum, deus attendatur, Christus cogitetur, apostolus audiatur dicens: Tollens 1. Cor. 6 ergo membra Christi, faciam membra meretricis? Si qualiscunq; episcopi amici tui uerba spernis in corde tuo, corpus domini tui cogita in corpore tuo. Postremo quomodo de die in diem differēdo peccas, cum extremū diem tuum nescias? Nunc probato quas tu ab ore nostro laudes Cyprianæ desideres. Certe si adhuc in schola rhetorū uerba discipulis uenderem, prius ab eis mercedē sumerem. Vendere tibi uolo laudē pudicissimæ uxoris tuæ, prius mihi mercedē da, pudicitia tuā. Da inquam & accipe. Humanū dico propter infirmitatē tuā, puto q; nō sit apud te digna Cypriana cuius laudibus anteponis amorē cōcubinarū tuarū, quod utiq; faciēs pmanere in illo amore, q; ad istas laudes peruenire malueris. Quid mihi uis extorquere poscendo, cū pro te uideās esse quod posco? Quid precaris subiectus, quod potes iubere correctus? Mittamus munera spiritalia coniugi tuæ, tu imitationē, ego laudē: quanquā sicut supra dixi, laudē ab hominibus iam illa non quarat, imitationem uero tuā tantum

Verba uendere.